

РЕШЕНИЕ

№ 3777

гр. София, 04.07.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, , в публично заседание на 22.06.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова

Луиза Христова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **4319** по описа за **2012** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 63, ал. 1, изр. II от ЗАНН, във вр. с чл. 208 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на К. Е. И. от [населено място] срещу Решение от 07.12.2011 година, постановено по н.а.х.д. № 538/2011 година по описа на СРС, 23 състав, потвърждаващо Наказателно постановление № 78977/05.10.2010 година, издадено от Началник АНД, отдел "ПП" при СДВР, с което последният наложил на К. Е. И. следните административни наказания: "глоба" в размер на 100 лева на основание чл. 179, ал. 2 във връзка с чл. 179, ал. 1, т. 5, пр. 5 от ЗДвП; „глоба“ в размер на 150 лв. на основание чл. 175, ал. 1, т. 5, както и лишаване от право да управлява МПС за срок от два месеца.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на атакуваното съдебно решение. Твърди се, че неправилно СРС е приел, че К. И. е извършила посочените нарушения, което се дължи на неправилно изградена фактическа обстановка. Иска се отмяна на решението и постановяване на ново, с което наказателното постановление да бъде отменено.

В съдебно заседание, касаторът поддържа жалбата на заявените основания.

Ответникът по касация - СДВР - ОПП, не изпраща представител.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Като прецени събраните по делото доказателства и обсъди оплакванията на касатора, Административен съд- София град, VI-ти касационен състав, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество, е неоснователна.

Пред първоинстанционния съд е установено, че на 11.06.2010г. около 10,00ч. К. И. с управлявания от него лек автомобил „Нисан Примера” с рег. [рег.номер на МПС] , след кръговото кръстовище на надлез „Н.”, при частично навлизане в съседна пътна лента, не пропуска и реализира ПТП с попътното движещия се от дясно лек автомобил с рег. № С №0557 МР. След това напуска мястото на ПТП без да изпълни задълженията си. Актът за установяване на административното нарушение е на 07.09.10г. въз основа на протокол за ПТП от 11.06.10г. и докладна записка. Видно от протокола за ПТП, същият е съставен на мястото на произшествието по данни на водача на другия лек автомобил участник в ПТП – Шкода фабия с рег. № С №0557 МР, който е с увреден преден ляв калник. В протокола е направена схема, не е приложен снимков материал. Впоследствие на 05.10.2010г. е издадено и процесното наказателно постановление.

Съгласно чл. 218, ал. 1 от АПК, Административен съд – София град разглежда касационната жалба на посочените в нея основания, а съгласно ал. 2 - провери служебно и валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съдът намира, че атакуваното съдебно решение е валидно, допустимо и правилно.

При правилно установена фактическа обстановка, правилни и законосъобразни са изводите на съда за съставомерност на деянието по чл. 25, ал.2 и чл.123, ал.1, т.3, б.”в” от ЗДвП.

В хода на съдебното производство пред двете инстанции, касаторът поддържа, че не е участник в процесното ПТП, тъй като разпознаването му не е безспорно, а и върху управлявания от него автомобил няма характерни следи от ПТП при описаните по-горе обстоятелства. СРС правилно не е кредитирал неговите твърдения като подробно е обсъдил събраните доказателства и мотивирал изводите си. Първоинстанционният съд не е кредитирал свидетелските показания на брата на нарушителя, тъй като са опосредени от роднински отношения и противоречат на обясненията, дадени от нарушителя по пр. вх. № 1335/2010г. на СДВР отдел „ПП” на стр.6 от делото. Ценени са показанията на св. В., управлявал пострадалия автомобил, който последователно и безпротиворечиво е описал реализираното ПТП, както и е разпознал нарушителя – както в съставената от него декларация за разпознаване в КАТ – С. на 07.09.2010г., така и в показанията му, дадени в съдебното заседание от 27.06.2011г. В тях В. не е изразил никакви съмнения относно физиономията на нарушителя. Останалите данни като височина и облекло на нарушителя са второстепенни за определянето на нарушителя. В същото съдебно заседание В. посочва и данни, непосредствено предшествващи ПТП, които касаят двамата участници в ПТП – засичане, набиване на спирачки и т.н., които показват, че свидетелят е имал възможност да забележи водача на другия автомобил.

Що се отнася до приложената по делото автотехническа експертиза, същата отразява моментното състояние на лек автомобил „Нисан Примера” с рег. [рег.номер на МПС] към момента на извършването ѝ – 21.09.2011г. В периодът от извършване на нарушението – 11.06.2010г. до изготвянето ѝ въпросният лек автомобил е могъл да бъде обект на други ПТП, ремонти, подмени на детайли и др., които да замъглят

реалното му състояние към момента на процесното ПТП.

Не са налице и твърдяните от касатора нарушения при съставянето на АУАН. Няма как на нарушителя да бъде връчен констативния протокол за нарушението, тъй като същият е съставен около половин час след ПТП, в което жалбоподателят оспорва участието си. С това обаче не е нарушено правото му на защита, тъй като в АУАН подробно и ясно е описано извършеното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, в съответствие с чл. 42, т.4 от ЗАНН.

Неприемлив е и довода на жалбоподателя, че АУАН е съставен при липса на свидетели – очевидци на нарушението. В акта са посочени двама свидетели, като по делото няма данни същите да са очевидци на ПТП. Съгласно чл. 40, ал.3 от ЗАНН при липса на свидетели, присъствали при извършване на нарушението, актът се съставя в присъствието на двама други свидетели, като това изрично се отбелязва в него. В случая в АУАН е направена отметката, че свидетелите присъстват при съставяне на акта. Това, че същите нямат характера на очевидци по никакъв начин не е засегнало правото на защита на санкционираното лице и не пречатства съдебния контрол за приложението на материалния закон.

Наложената с НП санкция по чл. 179, ал.2 от ЗДвП е съобразена с тежестта на нарушението и е в минималния размер. Наложената санкция по чл. 175, ал.1, т.5 от ЗДвП е определена в допустимия от закона размер за такъв тип нарушения, поради което и съдът счита, че с така наложеното наказание също не се нарушава законът.

В заключение, настоящият състав счита, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде оставено в сила.

Водим от изложените мотиви, Административен съд – София град, VI-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 07.12.2011г. на Софийски районен съд, НК, 23-ти състав, постановено по НАХД № 538 от 2011г.

Решението е окончателно

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.....

2.....